

(המשך מעמוד 38)
החבל הזה בא לפתור את מצפון העירייה? המצפון הזה נראה בעיני עגום.

אלי עטר (19) יושב בנחת על החבל. הוא עבד בעבר כמציל, אולם כל מה שקורה היום בחוף אינו מטריד אותו. "אני על עצמי יודע לשמור". הוא אומר באדי שות, וממשיך לנח על החבל. עמודיברזל, חבל, פקחים וי שוטרים הם נוף חדש בחופים. קהל אדיש המתגנב אל הים — זהו ספורט חדש בחופים, שבהם נגטשו תחנות ההצלה ממציילים. נשאלת השאלה: מי יגיש סיוע מיקצועי נכון בשעת טביעה.

"אנחנו דורשים מהעירייה שתחזיר זר לעבודה שיבשה ממציילים, ושי תאייש שלוש תחנות ההצלה שנסגרו העונה." מבהיר אברהם לוי, מוועד המציילים. בחודשים שבהם נוקטים המציילים בעיצומים, מתו בי טביעה שישה אנשים. העירייה מחרישה. היא מצפה שהציבור יהיה סיבילני.

● 8.5.81 — קורבן 1
טבע בחוף פרישמן תייר, סיי מונס דיון (58), שהגיע לישראל מאנגליה. הוא התגורר במלון סיטי, השוכן ברחוב מפו בתל אביב, וירד לרחוץ בים "גלי שקט" (לפי הגדרת המציילים).

בשעה 15.00 מצאו את גופתו צפה במרחק 40 מטר מהחוף. מציילים לא היו באותה שעה בחוף, ונערים ששחו בים משו אותו. הר דעה נמסרה למישפחתו בלונדון.

● 5.6.81 — קורבן 2
טבע בחוף הילטוןדרום ראובן גורג' (60). מביתו שברחוב שלו 7 בתל אביב הוא ירד לרחוץ בים. בשעה 8.30 בבוקר, במרחק 45 מטר מהחוף, גילו אותו מתרחצת, שמהירו לקרוא למציל מתחנת ההצלה שבחוף הילטון צפון. אחד מהמציילים מהיר לשחות אל הר גופה, ומשה אותה מהמים בעזרת גלגל הצלה.

חוף זה, הילטוןדרום, אינו מאויש השנה. תחנות ההצלה שפעלו בו בעונה הקודמת נסגרה בשל הצמצומים. מסוכנת ההצלה בחוף הילטון צפון מביטים המציל לים לכיוון צפון בלבד, מכיוון שתחנתם פונה לכיוון זה, והם אינם מסתכלים ממרום סוכתם אל חוף הילטוןדרום.

● 23.6.81 — קורבן 3
טבעה, באותו חוף, הילטון דרום, חנה אפרגאן (14), שהגיעה לחוף מהישוב עמישב שליד פתח-תיקוה. ביום הראשון לחופשת הקיץ, בתום שנת הלימודים, הגיעה לחוף, כדי להנות מטבילה ראשונה העונה במים הצוננים.

בשעה 11.30 הבחין בה החייל שלמה מקמל במרחק 65 מטר מהחוף. יחד עם הנער סימון פרי זון, שהגיע למקום על גבי גלשן, הם הוציאו אותה לחוף, ומיהרו להזעיק מציל מתחנת ההצלה בחוף הילטון צפון.

אותה שעה היה חוף הילטון דרום הומה בקהל, שהתעלם מההר ראה: "מערבולות, אסור לשחות בחוף ללא מצילים." קהל זה שחה בים, וגם נהנה מכל שירותי החוף הניתנים במקום (כיסאות, מיזון, ומיקלחות).

שלושה ימים היתה הילדה חנה אפרגאן מחוברת למכונת הנשמה במחלקה לטיפול נמרץ בבית-החיר לים הדסה בתל אביב. בבוקר היום הרביעי הפסיקה לנשום.

● 26.6.81 — קורבן 4
טבע בחוף ציאלס קלור הנער חלד חאמדי (17), שהגיע לחוף ממחנה הפליטים בלטה, שליד שכ. בשעה 10.45 בבוקר, כשהים במצב "גלי נוח", גילה אחיו הצעיר של חלד את הגופה הצפה במרחק שני מטרים מהחוף. הוא מיהר לקרוא לעזרה מציל מתחנת ההצלה בחוף בוגרשוב, במרחק 210 מטר.

● 7.7.81 — קורבן 5
● 7.7.81 — קורבן 6
טבעו בחוף גורדון, ליד קיר (המשך מעמוד 48)

ההקשר התורכי



ה שבוע, כשנה לאחר שהחל המישפט, נגזר דינם של שניים מנאשמי "הקשר התורכי". הרצל אהרונז' וחיים זאדה נדונו ל-12 שנות מאסר כל אחד. בנימוקים לגור-דינה קבעה הר שופט ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן:

"ההדרת כמות עצומה כזאת של סם קשה לארץ כמוה כפעולה ער יינת נגד אזרחי המדינה. הסם יכול להגיע ולפגוע באזרחים וב חיילים, במבוגרים ובקטנים, ואין צורך לחזור ולהרחיב את הדיבור על התוצאות המחרידות של הת מכרות להירואין. לפי העובדות, כפי שנקבעו עליידי, שני הנא שמים אינם שליחים או בלדרים או מפיצים, הם משתייכים לכנור פייה חסרת-מצפון, אשר בשביל בצע כסף ובשביל רווח עצום התארגנה לצורך מיבצע הברחה גדול זה. הנאשמים היו בין אלה אשר היו עשויים לקבל לידהם את המישלוח.

"אין זה חשוב ואין זה קובע מה היה חלקו של כל אחד מהנאשמים באירגון ובמימון המיבצע, אשר בוצע עליידי אותו, אכבר, האל מוני, אשר שלח שני קילוגרם הירואין, כמעט טהור, באמצעותו של תמר הפרסי."

עד כאן גור-הדין. בעשור האחרון חלה עליה תלוי לה בשימוש בסם ההירואין ביש ראל. אחת הסיבות העיקריות לכך היתה גל המתנדבים האמריקאי, שהגיע אחרי מלחמת 1967. את הביקוש הקטן שנוצר החליטו לנצל גורמים פליליים. הללו הרחיבו את

הפעילה את הקשר התורכי. למי שה מימי: דינה אהרונז'. מעליה בעלה, הרצל אהרונז', באמצע (עם בחולצה לבנה):

הג'ינג'ית המבולבלת שינתה את עדותה בבית-המישפט וסיפקה את ההוכחה לקשר בין אנשי החבור

הוא טילפן להרצל אהרונז', וביק ממנו לבוא לתורכיה עם יתר הכסף. אהרונז' נסע אל טבאר ושהה שם כשבוע, עד לביצו העיסקה.

מחירים של שני קילוגרם הירוא בתורכיה היה 15 אלף דולר הקילוגרם. בארץ נמכרת סחורה במחיר של 15 מיליוני לירן הקילוגרם — רווח של אלף אחוזי בערך. ההירואין התורכי נשלח ליש ראל כשהוא ארוז בתוך רשמקי הבלדר היה צעיר פרסי בשם דהר זביח קרסל. כאשר הגיע לישראל לפני יותר משנה, המתניה לו מ מישטרה בנמל-התעופה בן-גוריון שם נעצר. אך השוטרים החליט להשתמש בו כדי להפיל בפח א הכנופייה כולה, וניתן לקרסל המשיך לבית-מלון בבתים, ש אמור היה ליצור קשר עם שולחני



מתים רבים פעם אחת

ה רצח אהרונז' הגיע לארץ יום אחרי קרסל, ויום אחר מכן שיגר אהרונז' את אשתו דינה, ואת לידה, אשתו של דוד טבאר, ליצור קשר עם דהר ולהביא את ההירואין. הנשי חזרו בלי החומר. למחרת טילן דהרם אל חיים זאדה, זה ביק מהפרסי לבוא לדירה, ברחוב גינות השיריון 8, שם התגורר זילפה, אימה של דינה אהרונז' (המשך מעמוד 46)

אבק בלווייתני הסמים הקשים הפועלים בישראל ומ חוצה לה. בצמרת המישטרה זכה שוויקי להערכה שכן ההצלחות של יחידתו העלו את יוקרת המישטרה. שוויקי עשה את שירותו הצבאי ביחידה מובחרת.

הרצל אהרונז', שעסק בסחר עופות בשוק העליה בתל-אביב, וחיים זאדה, אורח עובד צה"ל מחולון, שהביא לשותפות גם את בנו שלמה, שהיה נרקומן. טבאר נסע לתורכיה עם הכסף שגייס, ושם התברר לו כי הכסף אינו מספיק לקניית שני קילוגרם.

צייד הסמים

במכונית מישטרה, בי שעת פעולה, פקד חביב שוויקי, ראש מחלק סמים מיבצעי ארצי, שוויקי, הניצב בראש היחידה המיוחדת, מופקד על המ הביקוש, ועימו את השוק. מחירו היקר של ההירואין, והקשיים שבהברחתו, אילצו קבוצות של סוחרים סמים קלים יותר, כחשיש וגלולות למיניהן, להתחבר וחד. הם השקיעו בשותפות כסף, ול עתים הבריחו חשיש פרסי אמיד בשם אכבר, שותפיו של טבאר היו